

straffesager medvirker lægdommere, som repræsenterer befolkningen, og det derfor er svært at sige, at det skulle være sådan en særlig juridisk klasse af dommere, der går imod det, som folket måtte ønske.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Preben Wilhjelm har i sin licentiatafhandling, tror jeg det var, beskrevet, hvordan lægdommerne systematisk ønsker lavere straffe end dommerne. Det, der altid er problemet, er, at når man ser en kriminel beskrevet, er det et monster, alle leder efter, og når han så står foran dommeren, så er det et menneske, som lægdommeren kan kende.

Det er et meget tydeligt billede på, at lægdommeren har en stor indflydelse på dommene. Det er også samtidig, synes jeg, et bevis på, at påstanden om den generelle befolkningsfølelse af, at vi bare skal have længere straffe, ikke holder, når det kommer til en konkret afgørelse.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke flere bemærkninger. Så siger vi tak til fru Baastrup.

Så er det fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Der er to elementer i det her lovforslag, som absolut ikke har noget som helst med hinanden at gøre. Vi har desværre ofte det problem, når vi skal behandle lovforslag her, at man sætter ting sammen, som ikke har noget med hinanden at gøre. Hvis man er for det ene, så skal man også tage det andet, og hvis man er imod det ene, så bliver man nødt til også at være imod det andet. Det er lidt besværligt.

Vi har det på samme måde, som i hvert fald fru Anne Baastrup også havde det: Vi er helt forstående over for ændringerne om reglerne om forældelse, men vi er meget spørgende over for reglerne om strafferammen for fupafsonere.

I forbindelse med forældelse vil jeg sige, at det er velbegrundet at ændre reglerne for forældelse. Der er afgivet betænkninger fra Straffelovrådet, som justitsministeren i det store og hele følger.

Men jeg vil godt benytte lejligheden til at sige, at der altså også er ulemper ved at forlænge forældelsesfristerne, for det betyder, at de selvfølgelig automatisk vil blive længere, fordi de ter

sig efter strafferammen og ikke efter den konkret idømte straf.

Det betyder også, at man vil få længere efterforskningstider, fordi politiet selvfølgelig vil prioritere efter, hvilke retssager der senest forældes, og disse vil man så lægge til side. Det er ikke nogen kritik, det er bare en forståelse for, at sådan må man gøre i dagligdagen på en politistation.

Der har jo været eksempler på politikredse, hvor en række alvorlige sager ikke er blevet afgjort, simpelt hen fordi politiet ikke har fået gjort tilstrækkeligt ved efterforskningen inden forældelsesfristens udløb. Det er selvfølgelig tankevækkende, for det siger noget om, at den prioritering sker i praksis.

Vi mener, at en forlængelse af forældelsesfristerne måske ikke er den bedste måde at komme sådan nogle uheldige sager til livs på. Man må også have større bevågenhed på politiets arbejde, bedre ressourcefordeling og også bedre efterforskningsudstyr.

Alene at forlænge forældelsesfristerne er ikke noget mirakelmiddel i sig selv. Vi er sikre på, at det vil være godt i mange tilfælde for at skabe mere ro om efterforskningen, men det er altså heller ikke bare en magisk løsning, som betyder, at alt nu vil blive opklaret, i og med at forældelsesfristerne er blevet forlænget. Det er blot den bemærkning, jeg gerne ville komme med her fra talerstolen.

Så kommer vi til fupafsonerne. Der kan vi ikke være uenige i, at det selvfølgelig skal være strafbart at presse, hyre eller lokke en anden til at tage en afsoning for sig, men strafferammen er altså også i dag på 6 måneders fængsel, og der er afsagt meget, meget få domme i sådan nogle sager. Der er nævnt tre domme i de medfølgende bemærkninger til loven, og kun de to af dem er fra nyere tid, altså fra efteråret 2000.

Der synes at være et grelt misforhold mellem forslaget strafferamme på 1 år, som altså er en fordobling, og de forhold, man har mødt i praksis indtil nu. Der har været tale om falske afsonere på henholdsvis 6 og 14 dages hæftestrafte, som man har fået andre til at afsone for sig, og der er blevet afgivet tillægsstraffe på fængsel eller hæfte i 20 dage. Så det er altså noget, man absolut må sige er i småtingsafdelingen.

Hvis man skulle forestille sig, at strafferammens loft skulle nås, måtte man forestille sig, at kriminalforsorgen var fuldstændig amatøragtig med hensyn til at fastslå indsattes identitet. Så jeg mener ikke, man kan klare det ved at skræm-